

den kombinerede Rets Medlemmer kende ikke noget til Sagen, før de møde i Retten. Det samme er faktisk Tilfældet ved Forhør i Landetaten; men forinden Forhøret er Jurisdiktionschefen inde i Sagen og vil kunne behandle den mundtlig med Auditøren. Jeg tror ogsaa, at ved disse Respektforseelser er Auditøren snarere Defensor end Aktor, han vil i Reglen lettest se Sagen fra et mere civilt Standpunkt og ikke være tilbøjelig til at stærpe den militære Opfattelse, som kunde findes hos Krigsrettens Medlemmer. — For øvrigt er der ogsaa den Omstændighed, at Krigsretten er ikke alene sammensat af Overmænd, men tillige af Folk, der ere lige-stillede med den anklagede.

Jeg kan i det hele henholde mig til, hvad den ærede første Taler i Dag fremførte. Jeg tror ogsaa, at der ikke vil vindes noget væsentligt ved Vedtagelsen af Forslaget; tværtimod, man vil staae de tiltalte. Der vil bevirktes en Forhaling af Sagerne, som kan være temmelig uheldig for dem, ikke at tale om, at der for Auditøren vil blive forøget Arbejde. Naar man tænker sig, at en Auditor her i Byen, som har mange Jurisdiktioner, kan komme til at skrive Udskrift af Forhører med Bilag i stort Omfang, vil det jo forhale ikke alene den enkelte Sag, men ogsaa de Sager, som Auditøren ved andre Jurisdiktioner skulde undersøge eller lægge til Rette.

For saa vidt der har været nævnt, at Auditøren kunde blive fristet til ved Defensjors Indlæg at træde mere op som Aktor end som vespændende for Krigsretten, saa maa jeg indrømme, at der naturligtvis er noget berettiget deri. Jeg har engang i en Krigsret om en større Sag ganske vist faaet det Indtryk, at Indlægget fra Auditøren let kan blive en Smødegaaen af Deduktionsindlægget fra tiltalte. Men i Reglen vil Deduktionsindlægget, naar det kommer til Jurisdiktionschefen, først blive gennemlæst af ham, og han vil saa ligesom paa de tidligere Stadier af Sagen danne sig en Mening om, hvorvidt der kan fordras, ventes eller ønskes andre Oplysninger end de, der allerede ere fremkomne i Forhøret, og vil saa sammen med Auditøren bestemme, hvorvidt der skal foretages yderligere Forhør i Sagen.

Naar det ærede 4de Medlem for 1ste Areds (Det. Hansen) talte om, at der skulde ansættes en militær Aktor i Krigsretten, skal jeg sige, at det vil være en meget væsentlig Opgave, da det ikke alene er Militærforseelser, som paadømmes i Krigsretterne, men ogsaa civile Forseelser, der paadømmes efter den borgerlige Straffelov, som ingen

af os militære er saaledes inde i, at vi kunne paatage os at være Aktor i Sagen.

Foruden de enkelte Bemærkninger, som det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen) gjorde ved Lovforslagets Paragraffer, skal jeg tillade mig tillige at gøre opmærksom paa nogle faa Punkter. Det er rigtigt, som det ærede 10de kongevalgte Medlem (Carstensen) sagde, at dette Lovforslag er hovedsagelig skrevet for Landmilitæretaten; Sotogter ere kun omtalte i § 1, men efter de Udtalelser om Lovforslaget, som foreligge, skal det ogsaa finde Anvendelse ved de kombinerede Retter. I § 1 staar der i et Stykke, som det ærede 9de kongevalgte Medlem ikke udelæste: „Naar i Felten, paa Sotogt eller under andre lignende Omstændigheder ingen Sagfører kan blive beskiftet til Forsvarer for tiltalte, skal dertil udnævnes en Officer eller en anden ved Krigsretten ansat Embedsmand. I Forvejen staar der, at Jurisdiktionschefen begærer af den civile Overøvrighed en Sagfører beskiftet til Forsvarer for tiltalte. Er det nu Forslagets Mening, at ogsaa under de nævnte Forhold den civile Øvrighed skal besikke en Officer til Forsvarer? Der kan jo være det Forhold i Vejrs og Kantonnement, at man maa henvende sig til den civile Overøvrighed, en anden end den, som har med Afdelingen at gøre. Naar f. Eks. Tropperne ligge ved Eremitagen eller Jægersborg, saa bliver det Stiftamtmanden, som maa udnævne Sagføreren; naar de ligge i Kjobenhavn, er det Overpræsidenten, som gør det; det ser noget løjerligt ud. — I Forbindelse dermed staar, at den beskiftede Sagfører efter § 10 skal have et passende Salær; det maa da i hvert Fald være saaledes, at naar en Officer besikkes til Forsvarer, saa faar han intet Salær — § 2 har det ærede Medlem omtalt, og jeg skal kun sige, at jeg antager, at i saadanne Sager, hvor flere Personer ere under Tiltale, ere Forhørene fælles for dem alle, og jeg vil saa for mit Vedkommende ikke tilraade, at Sagen paadømmes for nogle Vedkommende, for Hovedmandens Sag er paadømt, man kan ikke vide, hvorledes det vil gaa. — I § 3 staar der: „I andre Straffesager for Krigsret bliver ingen Forsvarer beskiftet af det offentlige; men det tillades den tiltalte selv at antage en Forsvarer“. Men enhver Sag kan jo til Nød blive en Straffesag, og enhver Forseelse, som skal straffes, maa jo saaledes kunne komme ind under den Bestemmelse. Jeg frygter for, at naar det drives lidt vidt, kunde man komme til, at en tiltalt, der mødte for Jurisdiktionschefen og efter at have afgivet For-